

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, Iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 11. Vtrùm Deus possit producere omnes creaturas possibles ita,
vt illi nulla possibilis supersit denuò producenda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

quia collectiue acceptæ vel ipsæ totæ, vel partes earum diuisibiles possint existere à parte rei: (cùm certum sit, ne duo quidem entia opposita posse collectiue, siue simul existere, qua ratione quoad existentiam opposita sunt). Sed quia intra statum quiditatum ex infinitis entibus composita sunt, quorum singula ita seorsim sunt possibilia, vt etiam singula singulis cum subordinatione seriei extensæ in infinitum quoad existentiam sint opposita, ita vt nullum eorum binarium, nedum tota integra series, possit simul existere.

313 Cæteras differentias serierum tum conectorum, tum oppositorum entium, quæ excogitari possunt possibiles, ex præmissis principio questionis facile quisque colliget.

314 Quemadmodum etiam potest quisque colligere ex hætenus dictis, quamnam præterea series quamlibet extensionem habentes possint, aut non possint esse infinitæ aut ab vno latere, aut à duobus, aut etiam pluribus v. g. series vnitorum, vt si vnum ens sit vnitum alteri, & hoc alteri, & hoc alteri, & sic deinceps. Series similium, vel dissimilium, vel vtrotumque mixtum, vt si vnum ens sit simile, vel dissimile alteri, & hoc alteri, & hoc alteri, &c. vel alternatiue post vnum, aut plura similia, vnum, aut plura dissimilia sequantur. Series bonorum, vel malorum relatiuorum, vt si vnum ens sit conueniens, vel disconueniens alteri, & hoc alteri, &c. vel alternatiue; aut si vnum ens sit vtile ad alterum, & hoc ad alterum, &c. Et in moralibus series dominorum, & seruatorum; aut superiorum, & subditorum; vt si vnus homo sit dominus, aut superior alterius, & hoc alterius, & hoc alterius, & sic sine fine. Series magistrorum, & discipulorum. Series loquentium, & audientium. Series creditorum, & debitorum, &c. Et vniuersim quælibet alia series quorumvis actuum, & potentiarum iuxta vniuersalissimam doctrinam de potentia, & actu traditam in Phælo Scient. disp. 8. Itaque de possibilitate, aut impossibilitate infinitudinis aut ab vno latere, aut à pluribus quarumlibet istarum serierum vnusquisque poterit iudicare iuxta dicta à nobis in totâ hac disp. inspectâ tamen naturâ terminorum earum. Nos enim, ne in infinitum procedamus in singularum examine, solùm vniuersè statuimus iuxta hætenus dicta, quantum est ex parte infinitudinis sumptæ præcisè nullus seriei infinitudinem repugnare. Tametsi non semel repugnet ex parte specialis naturæ terminorum eius. Vt cernere est in serie causarum, & effectuum, quam à latere ipsarum causarum infinitam esse non posse, supra à nobis ostensum est q. 7. Tantumdemque fortasse eueniet in aliquibus ex commemoratis seriebibus.

QVAESTIO XI.

*Verum Deus possit producere omnes creaturas
possibiles ita, vt illi nulla possibilis
superstet denudè produ-
cenda.*

315 **Q**uestio hæc locum non habet apud eos, qui negant, posse produci à Deo infinitum in actu. Ij enim consequenter negant, posse produci à Deo omnes creaturas possibiles,

supposito quod illæ intra suum possibilitatis statum infinitæ sunt, vt communis, imo & certare apud omnes sententia fert. Ex alijs verò, qui nobiscum tenent, posse produci à Deo infinitum in actu, multi opinantur nihilominus, nullatenus posse produci à Deo omnes creaturas possibiles; sed, quibusuis etiam actu infinitis à Deo productis, alias, & alias sine fine ab ipso Deo producibiles restare debere. Ita censent Soar. disp. 30. Metaph. sect. 17. Fasol. 1. p. q. 7. art. 3. & 4. dub. 13. cum multis alijs à se relatis, qui apud ipsum videri possunt. Oppositam tamen sententiam tenent Vaz. 1. p. disp. 26. cap. 3. Pet. Hurr. disp. 13. Phys. sect. 2. Arriag. disp. 13. Phys. sect. 4. Lynce lib. 7. Phys. tract. 3. cap. 4. & plures alij.

Propositio 1.

Omnes omnino creaturas possibiles simul existere, atque adeo simul à Deo produci impossibile est.

In hac propositionem conspirant omnes Auctores vtriusque sententiæ relatæ. Est enim certissima. Quoniam sunt multæ creaturæ, quibus omnino repugnat simul existere. Tametsi seorsim, aut successiue existere possint. Atque ita, licet secundum se consideratæ possibiles sint, earum, tamen simultanea existentia contradictionem implicat. Vnde necessariò consequitur, nullatenus posse illas simul produci à Deo.

Primò enim in nostrâ, & communi sententiâ adstruente creaturis existentibus superadditas durationes essentialiter successiuas prorsus repugnat, simul produci à Deo omnes durationes possibiles vniuscuiusque creaturæ. Imo necessè est, vt, quibuslibet à Deo productis, aliæ, & aliæ atque adeo infinitæ restent possibiles, ac producibiles ab ipso per totam æternitatem à parte post. Secundò quæcunque creaturæ sunt oppositæ metaphysicè quoad existentiam in eodem tempore, nullatenus possunt simul produci à Deo; quia, nullatenus possunt simul existere. Vnde si omnes homines possibiles existerent hodie, singulique haberent assensum, & amorem alicuius obiecti, dissensus, & odia metaphysicè opposita quoad multitudinem infinita, & alijs possibilia, simul cum illis à Deo existentia hodie poni non possent. Idemque est de cæteris alijs entibus infinitis, & in ordine ad idem tempus metaphysicè oppositis. Tertiò actiones illæ creaturarum, quæ ex defectu virtutis non possunt simul ab illis, adhuc vt eliciuatis à Deo, elici, neque à Deo ipso possunt simul poni existentes; quia Deus se solo nequit eas ponere absque creaturarum concursu; cùm sint suapte essentiâ actiones illarum, & creaturæ ad illas simul nullâ potentia possunt concurrere, estò alijs successiue possint. Sic ex hypothesi quod causa creata ne obedientialem quidem potentiam habeat ad eliciendas simul centum actiones, estò possit illa plusquam mille, imo infinitas elicere successiue, neutiquam poterit Deus efficere, vt talis causa centum actiones (alioquin possibiles aut seorsim, aut successiue) simul existentes ponantur. Quartò denique quæcunque alia entia ita possibilia, vt suapte essentiâ sint affixa quoad existentiam diuersis temporibus, simul in eodem à Deo poni non poterunt. Talia sunt iudicia creata vera essentialiter de obiectis quatenus præsentibus in vnoquoque tempore. Quorum singula haud

dubiè sunt affixa essentialiter proprijs, diuersisque temporibus, neque in eodem coniungi possunt. Et, si quæ aliæ huiuscemodi sunt creaturæ in eodem tempore non coniungibiles, licet alioquin sint seorsim, vel successu temporum possibiles.

318 Hæc, inquam, omnia apud omnes sunt certa. Dissidium superest inter Auctores ratalos, an omnes creaturæ possibiles, quæ inter se comparatæ præcisè nullam ex prædicatis proprijs incompatibilitatem quoad existentiam relatè ad idem tempus habent, proindeque, quantum est ex se, simul in eodem tempore possunt existere, ita etiam à Deo simul possunt produci, vt nulla supersit producibilis. Negant Auctores prioris sententiæ putantes id derogare perfectioni omnipotentiz diuinæ. Affirmant verò Auctores secundæ putantes oppositum.

Propositio 2.

319 Arbitror cum Auctoribus sententiæ secundæ, omnes omnino creaturas possibiles, quantum est ex se, compatibles quoad existentiam in eodem tempore simul in eodem tempore posse produci à Deo, quin vlla supersit producibilis, quæ non sit producta.

Ratio est: quia id nullam fert secum contradictionem aut ex parte ipsarum creaturarum præcisè, vt supponitur; aut ex parte omnipotentiz Dei: vt patebit ex solutione argumenti, in quo potissimè, seu potius vnicè sententia Aduersariorum fundatur.

320 Illud autem est. Quia, si Deus omnes di-
 ctas creaturas simul produceret, omnipotentia diuina maneret exhausta, & quasi efæta, & sine virtute ad producendum plura. Quod magnam præfert imperfectionem aduersam infinitudini inexhaustibili ipsius omnipotentiz. Respondeo tamen, nullam omnino prouenturam imperfectionem omnipotentiz diuinæ, imo magnam ipsi perfectionem extrinsecam accessuram ex eo, quòd Deus omnes creaturas prædictas simul produceret. Primò; quia perfectio quædam extrinseca est cuiusuis potentiz reduci ad actum, cuius est potentia; maximaque proinde cuiusuis potentiz extrinseca perfectio erit ad omnem actum sibi simul possibilem simul reduci. In eo autem casu omnipotentia Dei ad omnem actum sibi simul possibilem simul reduceretur. Et quidem, vt est perfectio intellectus diuini ad omnem actum sibi simul possibilem esse simul reductum, cognoscendo scilicet simul omnia, quæ simul ab ipso cognoscibilia sunt; cur non erit perfectio omnipotentiz diuinæ ad omnem actum simul sibi possibilem esse simul reductam, producendo simul omnia, quæ simul ab ipsa producibilia sunt? Præsertim, cum actus productionis creaturarum in Deo non sit actus transiens, sed permanens: quia non potest Deus non conseruare creaturam semel productam, dum ipsa existit, quod est, non posse non eam, dum existit, continuo producere. Sicut non potest non eam continuo cognoscere, dum manet cognoscibilis. Secundò; quoniam in casu posito dici non posset exhausta, & efæta omnipotentia diuina, prout ista vocabula defectum aliquem intrinsecæ virtutis, atque adeò imperfectionem aliquam indicant. Tum quia adhuc superserent possibiles, ac producibiles à Deo omnes aliæ creaturæ, quæ simul produci non possunt

iuxta dicta proposit. 1. Tum quia Deus in actu continuo permaneret productionis creaturarum simul producibilium, dum eas omnes semel productas continuo conseruaret, Et sicut non dicitur exhaustiri potentia intellectiua Dei ex eo, quòd omnia cognoscibilia cognoscat simul; ita nec potentia productiua exhaustiri dicenda esset ex eo, quòd simul produceret omnia producibilia. Tum quia Deus omnes dictas creaturas semel productas destruere posset, & iterum, atque iterum reproducere, quod omnimodæ indemnitate, integritatisque inamissibilis potentiz diuinæ argumentum est. Tum quia, non posse Deum, alias creaturas, præter productas, in casu posito denuò producere, non ex defectu virtutis intrinsecæ omnipotentiz eius, sed ex defectu extrinseco possibilitatis earum nasceretur. Sicut ex defectu possibilitatis chymararum nascitur modò, quòd Deus nequeat illas producere. Quo fit, vt Deus non sit nunc minùs potens intrinsecè ad eas causandas, quàm esset, si illæ forent possibiles. Tum quia, vt modò potentia generatiua Patris æterni, & potentia spiratiua Patris, & Filij non dicuntur exhaustæ, aut efæta, quòd amplius ad intra nequeant producere, quàm de facto producant. Ita nec omnipotentia in casu dicto talis esset dicenda, quòd amplius ad extra nequiret producere, quàm de facto produceret. Tum denique, quia nunc de facto omnipotentia Dei non dicitur imminuta, aut minùs potens intrinsecè, quàm erat antea, ex eo, quòd Mundum, & omnes creaturas eius produxit; cum certum sit, eò iam pauciores ex omnibus possibilibus posse eam denuò producere, quòd plures produxit de facto. Ergo neque diceretur exhausta, aut impos intrinsecè ad producendas creaturas, etsi omnes possibiles produxisset de facto. Vt enim nunc, non posse illam denuò producere eas, quas iam produxit, non ex ipsius defectu aliquo intrinseco nascitur; sed ex eo præcisè, quòd iam illas produxit, ita in casu posito, non posse illam denuò producere vllam, non ex ipsius vilo defectu intrinseco nasceretur, sed ex eo præcisè, quòd iam produxisset omnes possibiles. Ex quibus omnibus apparet, quàm debile sit fundamentum sententiæ contrariæ, quàmque nihil per illud contra propositionem nostram præstetur.

DISPUTATIO XIV.

De infinitate ipsa Dei.

Postquam in præcedenti disputatione de infinito, deque infinitate in genere differuimus, proum iam est, vt in præfenti de infinitate ipsa Dei specialiter differamus.

QVAESTIO I.

Quid sit; siue in quo consistat infinitas Dei secundum essentiam.

Per ea, quæ disp. 13. q. 1. de infinitate secundum accidens, & de infinitate secundum essentiam, deque discrimine earum generatim statuumus fere determinatum manet, in quo iuxta